

Și eu nu mai am nimic de făcut?

Aceasta era exprimarea categorică și repetată a unei femei sărmane aflate pe moarte. Sufletul ei era într-o stare, care cu regret se întâlnește nu de puține ori. Și în speranța că istoria simplă despre calea harului lui Dumnezeu cu ea va fi spre binecuvântarea multora, o relatez.

Autoînșelarea este o chestiune periculoasă și totuși nu neobișnuită. Și de aceea niciodată să nu neglijăm să eliberăm, acolo unde este posibil, sufletele de aceasta, printr-o simplă și fidelă comunicare a adevărului de la Dumnezeu.

Femeia amintită aici împlinise vârsta de șaptezeci de ani. Era aproape la sfârșitul lungii ei călătorii, dar încă nu cunoștea calea mântuirii.

După ce i-am pus unele întrebări generale și am cunoscut puțin adevărata stare a sufletului ei, am avut întrucâtva următoarea convorbire:

„Aveți speranță să vă vindecați iarăși de boala aceasta?”

„O, nu!”, a răspuns ea. „Sunt o femeie în vârstă și în toată viața mea am lucrat mult și greu. Eu nu mai pot fi vindecată în lumea aceasta.”

„Vă gândiți pe patul dumneavoastră mult la viitor?”

„O, da, aceasta este ce fac acum. Mă rog aproape toată ziua și toată noaptea.”

„Mă bucur, să aud așa ceva. Dar vreți să-mi spuneți, pentru ce vă rugați în principal?”

„Mă rog la Cel Atotputernic, să-mi ierte păcatele. Știu că am multe.”

„Sunteți foarte mult interesată să știți, dacă ele sunt sau nu toate iertate?”

„Da, sunt foarte interesată. Nu mai am de gândit la nimic altceva, decât să implor pe Cel Atotputernic, să mi le ierte pe toate.”

„Și credeți, că El o va face?”

„Desigur. Sunt sigură că de când mă rog multe din păcatele mele au fost deja iertate, dar mai știu, că nu toate îmi sunt încă iertate, de aceea continui să mă rog Lui.”

„Este desigur pentru noi faptele sărmane o chestiune prețioasă, să putem să ne luăm totdeauna refugiul la Dumnezeu, singurul care ne poate ajuta. Însă ar fi complet greșit, dacă facem rugăciunile noastre să fie un mântuitor. Hristos este singurul Mântuitor sau Salvator de păcate. Și gândiți-vă ce număr mare de păcate sunt, pentru care trebuie să vă rugați, păcatele din timpul a șaptezeci de ani! Ce mare trebuie să fie numărul lor, pe care le-ați făcut în acești ani! Și gândiți-vă că trebuie să vorbiți cu Dumnezeu despre fiecare păcat în parte, dacă nu este altul care să vorbească pentru dumneavoastră.”

„O, nu. Știu că Mântuitorul a murit pentru păcatele noastre, și noi avem făgăduința, că dacă ne rugăm, vom primi. Însă noi trebuie să ne rugăm.”

„Foarte corect. Dar, ce gândiți, cât de mult mai aveți să vă rugați, până când toate păcatele vă sunt iertate? Și nu ne învață foarte clar Sfânta Scriptură, că păcătosul pierdut, dacă el cu adevărat își pune încrederea numai în jertfa lui Hristos, și nu pe rugăciunile sale, are cu adevărat iertarea? Și dacă Dumnezeu iartă unui păcătos, atunci El o face pe deplin și nu pe jumătate. Dacă prin credință ne încredem numai pe moartea lui Isus, atunci avem iertare desăvârșită, fie că noi știm sau nu aceasta. Dumnezeu face totul desăvârșit.”

Sărmana femeie era într-un întuneric trist în privința acestui subiect important. Ea a ascultat cu mare atenție și cuvintele păreau să facă o impresie adâncă asupra ei. Când am citit unele locuri din Sfânta Scriptură, sufletul ei era după toate aparențele îndreptat spre Cuvântul lui Dumnezeu și atras de El. Aceasta era așa în mod deosebit la locuri ca cele din Faptele Apostolilor 13.38,39, unde apostolul dovedește că moartea și învierea lui Hristos sunt singura bază pentru iertare, și că Dumnezeu iartă numai aceluia care cred cu adevărat în Fiul Său.

„Și eu nu mai am nimic de făcut?”, a exclamat ea.

„Nu, dumneavoastră nu mai aveți nimic de făcut. Numai să credeți. Isus Cel binecuvântat a făcut totul. El a înfăptuit toată lucrarea mântuirii noastre. El a făcut tot ce cerea Dumnezeu și acum Dumnezeu nu mai cere nimic de la noi, decât numai să credem ceea ce a făcut Isus și să ne bucurăm de lucrarea desăvârșită și terminată a Fiului Său preaiubit. Cuvântul lui Dumnezeu spune categoric, că noi avem iertarea numai prin credința în Domnul Isus, și nu prin rugăciunile noastre sau prin altceva. «Să vă fie cunoscut deci, fraților, că prin Acesta vi se vestește iertarea păcatelor; și de toate de care n-ați putut fi îndreptățiți în Legea lui Moise, oricine crede este îndreptățit în El» (Faptele Apostolilor 13.38,39).

Vedeți aici că apostolul s-a sculat în picioare în mijlocul unei adunări de iudei din Antiohia și le-a vestit tuturor, fără nici o excepție, o iertare deplină și liberă. Și toți din acea adunare, care au crezut această veste bună, au avut imediat iertarea și au fost socotiți drepti. Și că a fost așa, aceasta le-a spus-o Cuvântul lui Dumnezeu. Și credința în acest Cuvânt a dat imediat inimilor lor mângâiere și siguranță.

Observați că aici apostolul nu vorbește nici un cuvânt despre a face ceva, ci numai despre credință. Toți cei care au crezut cu adevărat, ceea ce el le-a spus despre Isus și înviere, au avut în același moment iertarea, au fost îndreptățiți și mântuiți pentru totdeauna. Și dacă acum și dumneavoastră credeți aceeași veste bună și vă încredeți numai în Isus înviat și glorificat, atunci și dumneavoastră veți primi iertare desăvârșită și veți fi mântuită pentru veșnicie. Nu trebuie să așteptați până mâine. În momentul acesta vi se vestește vestea bună și în momentul acesta sunteți solicitată, oricât de mari ar putea fi păcatele dumneavoastră, să credeți că Hristos a murit și a înviat și pentru totdeauna a îndepărtat păcatele dumneavoastră. Dumnezeu Însuși spune, că El „... este drept și îndreptățește pe cel care are credința în Isus” (Romani 3.26).”

Simplitatea Evangheliei i-a dat de gândit pe moment. Și iarăși a exclamat cu admirație și uimire: „Și eu nu mai am nimic de făcut?”

„Apostolul spune: toți cei care cred au iertarea și sunt îndreptățiți. Și aceasta este suficient. Noi nu avem voie să vorbim altfel decât apostolul. Sunt cuvintele proprii ale lui Dumnezeu de pe buzele robului Său. De aceea niciodată să nu vă mai gândiți la rugăciunile dumneavoastră sau la altceva, ca mijloc pentru iertare. Credeți pe deplin numai în Cuvântul lui Dumnezeu, lăudați-L pentru Darul Său și bazați-vă pe El, ca El să vă poată călăuzi să priviți permanent la Isus. Puneți-vă toată încrederea în El și în lucrarea pe care El a făcut-o pe cruce pentru păcătoșii sărmani lipsiți de ajutor. „... și sângele lui Isus Hristos, Fiul Său, ne curățește de orice păcat” (1 Ioan 1.7). De îndată ce credeți sunteți imediat spălată în sângele lui Isus,

îmbrăcată cu dreptatea lui Dumnezeu și pregătită pentru cer. Povara grea a fărădelegilor dumneavoastră de pe tot parcursul celor șaptezeci de ani va fi complet îndepărtată, și veți găsi în El ușurare și odihnă pentru inima dumneavoastră obosită.”

Înainte să plec de la ea, am putut lăuda pe Domnul pentru starea sufletului ei. Ea era profund mișcată. Conștiința ei părea să fie în lumina Cuvântului lui Dumnezeu. Când de la ușă m-am întors să-i mai spun un cuvânt de compasiune, ea a reluat încă o dată profund mișcată:

„Și eu nu mai am nimic de făcut?”

Acestea au fost ultimele cuvinte pe care eu le-am auzit de la ea. Câteva zile după aceea ea a adormit în Domnul. Însă ea a mărturisit cu toată seriozitatea tuturor celor care au vizitat-o, că în ceea ce privește primirea ei la Dumnezeu ea nu se baza pe rugăciunile ei, ci numai pe Domnul Isus Hristos, Mântuitorul păcătoșilor, al cărui sânge prețios ne curățește de toate păcatele.